

## Brugse kant uit Chinese fabriek en Belgische chocolade uit Slowakije



REPORTERS



KOS

**Als Axel Daeseleire op VTM op zoek gaat naar bedriegers die toeristen oplichten, moet hij niet perse naar Parijs of Boedapest. Ook in ons land worden buitenlanders zonder verpinken in de val gelokt. Wie 'Brugse kant' koopt, heeft grote kans dat die gemaakt is door Chinese machines. En 'echte Belgische pralines'? Die komen vaak gewoon uit Slowakije.**

STEVEN SWINNEN EN MARTIJN VANHINSBERG

We kennen ze allemaal: de typische pittoreske kantwinkeltjes, waar in een hoekje een vrouw in traditionele kledij zit te klossen. Heel wat toeristen die er een souvenir kopen, denken dat ze naar huis gaan met een handgemaakt Belgisch tafellakentje. Maar wanneer we er

in Brugge achter vragen, moeten ze het toegeven: zowat alle 'Brugse kant' wordt in lageloonlanden geklost. Op enkele peperdure topwerken na, die nog als voorbeeld in winkeltjes hangen.

"Uit noodzaak, want anders kunnen de winkeltjes gewoon sluiten", verdedigt Rudy De Nolf van het Kantmuseum de winkeliers. "Als je weet dat je een namiddag moet klossen voor een stukje van een vierkante centimeter, kan je als toerist niet verwachten dat je voor 30 euro artisanal kantwerk kan kopen. Wie geen kenner is, ziet het verschil ook amper. Al is het wel verdacht als er geen énkeltje in een tafellaken zit - dan mag je er al snel van uitgaan dat het niet echt is. Dat kantwerk komt dus vaak uit Portugal, Brazilië of China, ja. We lachen er vaak mee dat al die Japanners helemaal naar hier komen, terwijl ze onze kant ook veel dichterbij huis zouden kunnen vinden."

Al wil De Nolf niét gezegd hebben dat het om oplichting gaat. "Want we vragen geen woekerprijzen. Ach, de mensen zijn er blij mee. Moeten wij hen dan onder de neus wrijven dat ze eigenlijk machinale broel kopen?"

### Koffers vol

Verkoopster Anja Ingelbrecht (45), die al sinds haar zes jaar klost, biedt echte én 'valse' Brugse kant aan. "Als ik enkel mijn eigen werk mag verkopen - twee stukjes per week krijg ik af - en niet de Chinese kant, dan kan ik beter sluiten. Wie expliciet vraagt naar Brugs kantwerk, krijgt altijd een eerlijk kantwerk van mij. Maar dan betalen ze veel meer en dat willen toeristen niet."

Net zoals in 'Axel Opgelicht' al meermaals is gebleken, verraadt de prijs dus al veel. Bij een nieuwe

iPhone of Samsung-smartphone voor de helft van de prijs - zoals degene die Daeseleire op straat kocht in Boedapest - kan je nu eenmaal verwachten dat die fake is.

Gezien niemand in ons land nog op grote schaal klost, heeft ook geen van de verkopers er problemen mee om de mythe van de 'Brugse kant' mee in stand te houden. Dat is helemaal anders bij de chocolatiers: "In onze branche zijn degenen die het eerlijk spelen wél de dupe", zegt Paul-Hélène Depreter van 'Sukerbuyc', één van de oudste pralinemakers in Brugge. "Cacaoboter is het duurste ingrediënt van onze chocolade. In het voormalige Oostblok gebruiken ze in de plaats veel meer plantaardige vetten. Kant-en-klare pralines worden naar hier versleept. Je proeft dat natuurlijk, maar de toeristen die hier toch maar één keer in hun leven komen, stoppen er hun koffers nietsvermoedend mee vol. Voor 12 euro per kilo krijgen ze zogezegd artisanale Belgische pralines. Ik betaal al meer voor één kilo ruwe chocolade bij mijn leverancier."

### Vlagje erop en klaar

Pralines uit het Oostblok verkopen en toeristen laten geloven dat het 'echte Belgische chocolade' is? Daarvoor gebruiken sommige toeristenshops allerhande sluwe trucs. "Vaak zetten ze niet letterlijk 'Belgische chocolade' op de doos, maar wel een zwart-geel-rood vlagje of een foto van Manneken Pis", vertelt Guy Gallet van Choprabisco, de federatie van chocolatiers. Al kan zulke oplichting soms toch aangepakt worden: "Wij hebben al winkeliers aangeklaagd, en dat heeft toch resultaat opgeleverd."

In principe mag een verkoper toeristen in de waan laten dat hij

'Belgische chocolade' verkoopt, zolang maar ergens op het etiket in kleine lettertjes staat waar het product echt gemaakt is. Er wordt dan ook gecontroleerd op de info op zulke etiketten: "Als daar bijvoorbeeld een verkeerd land van oorsprong op vermeld wordt, geven we boetes, zoals onlangs nog een paar keer op de Grote Markt in Brussel", zegt Chantal De Pauw van FOD Economie. "Al is er tegelijk ook een duidelijke wet die zegt dat de klant niet mag worden misleid. Als een kantverkoper expliciet afficheert met 'échte Brugse kant', dan mag die niet uit een Chinese fabriek komen."

Nog meer oplichterij die ook in Brugge al voorkwam: een aparte prijskaart voor toeristen. Zo kwam enkele maanden geleden nog een restaurant in opspraak dat toeristen 1 euro méér bleek aan te rekenen voor dezelfde koffie. Wie met een Brugse tongval bestelde, kreeg er een 'Brugse koffie' voor 2,5 euro, wie met een buitenlands accent een koffie vroeg, kreeg een 'espresso' voor 3,5 euro.

### **Ommetje met taxi**

Een andere typische 'scam' waar je ook in ons land niet aan ontsnapt: de taxi die een extra ommetje maakt met nietsvermoedende toeristen en vervolgens de prijs optrekt. Al komen daar zelden klachten over - omdat de buitenlandse klanten het niet beseffen, of geen zin hebben om in discussie te gaan of een klacht te gaan indienen.

Pierre Steenberghen, woordvoerder van de taxisector, geeft toe dat chauffeurs toeristen soms "wat extra geld uit hun zakken halen". "Nochtans nemen wij dat zeer ernstig en treden er streng tegen op. Het gebeurt hier dan ook niet op grote schaal, zoals in sommige andere landen. Bij ons gaat het om enkelingen. Die riskeren zo hun licentie riskeren en volgend jaar - wanneer we verplicht een nieuw metersysteem installeren - kan het in principe helemaal niet meer."

---

### **Echte kunst uit de 'schilderfarm'**

In 'Axel Opgelicht' zagen we ook hoe Daeseleire drie dure schilderijen koopt "uit Montmartre" die eigenlijk helemaal niet authentiek zijn. Eén van zijn koopjes bleek afkomstig uit het Chinese Dafen Village. Dat 'schildersdorp' is goed voor zowat 60% van de wereldwijde verkoop van reproducties. Tot wel 10.000 schilders werken er aan de lopende band schilderijtjes af, vaak van toeristische taferelen zoals de Moulin Rouge of de Eiffeltoren. Stadsgezichten die ze in werkelijkheid vaak nog nooit in het echt gezien hebben. Geen wonder dus dat ze spelfoutjes maken: op één van de schilderijen in 'Axel Opgelicht' stond als opschrift 'Molin Rouge'. Ook in ons land lopen goedgegelovige kunstleken trouwens vaak in de val. "Omdat het vaak zo moeilijk is om de authenticiteit te achterhalen", meent een voormalige kunstspeurder van de federale politie. "Je hebt importeurs die in China op grote schaal schilderijen kopen voor 10 euro per stuk. Dat wordt dan een Botero of Corneille, die je in de zomer ook aan onze kust kan kopen voor 10.000 euro. Duur genoeg om het werk met een vervalst certificaat écht te doen lijken, maar ook goedkoop genoeg om rijke liefhebbers die weinig van kunst afweten te strikken."

*Promo's vergelijken?*

**Hoeft niet.**

Onze prijzen zijn al aangepast.

**colruyt**  
laagste prijzen